

2. nedjelja došašća B

Pripravite put Gospodinu, poravnite mu staze; svako će tijelo vidjeti spasenje Božje. (Lk 3,4b.6)

Prvo čitanje

Izaija 40,1-5.9-11

"Tješite, tješite moj narod, govori Bog vaš. Govorite srcu Jeruzalema, podvikujte mu da mu se ropstvo dokonča, da mu je krivnja okajana, jer iz Gospodnje ruke primi dvostruko za sve grijehе svoje."

Glas viče: "Pripravite put Gospodnji u pustinji, poravnite u stepi stazu Bogu našem! Svaka dolina nek se povisi, svaka gora i brežuljak neka se spusti; što je krivudavo neka se izravna, što je hrapavo neka se izglati! Objavit će se tada Slava Gospodnja, i svako će je tijelo vidjeti jer Gospodnja su usta govorila." Na visoku se uspni goru, blagovjesnice sionska! Podigni snažno svoj glas, blagovjesnice jeruzalemska! Podigni ga, ne boj se, reci judejskim gradovima: "Evo Boga vašega!" Gle, Gospodin Bog dolazi u moći, mišicom svojom vlada! Gle, naplata njegova s njime i nagrada njegova pred njim! Kao pastir pase stado svoje, rukama ga svojim sakuplja, jaganjce nosi u naručju, a dojilicama otpočinut daje.

Drugo čitanje

2. Petrova 3,8-14

Jedno, ljubljени, ne smetnite s uma: jedan je dan u Gospodina kao tisuću godina, a tisuću godina kao jedan dan. Ne kasni Gospodin ispuniti obećanje, kako ga neki sporim smatraju, nego strpljiv je prema vama jer neće da tko propadne, nego hoće da svi prispiju do obraćenja. Kao tat će doći Dan Gospodnji u koji će nebesa s trijeskom uminuti, počela se, užarena, raspasti, a zemlja i djela na njoj razotkriti. Kad se sve tako ima raspasti, kako li treba da se svi vi ističete u svetu življenju i pobožnosti iščekujući i pospješujući dolazak Dana Božjega u koji će se nebesa, zapaljena, raspasti i počela, užarena, rastaliti. Ta prema obećanju njegovu iščekujemo nova nebesa i zemlju novu, gdje pravednost prebiva. Zato, ljubljени, dok to iščekujete, uznastojte da mu budete neokaljani i bespriječni, u miru.

Početak Evandjelja Isusa Krista Sina Božjega.

Pisano je u Izaiji proroku: Evo šaljem glasnika svoga pred licem tvojim da ti pripravi put. Glas viče u pustinji: Pripravite put Gospodinu, poravnite mu staze! Tako se pojavi Ivan: krstio je u pustinji i propovijedao krst obraćenja na otpuštenje grijeha. Grnula k njemu sva judejska zemlja i svi Jeruzalemci: primili su od njega krštenje u rijeci Jordanu ispovijedajući svoje grijeha. Ivan bijaše odjeven u devinu dlaku, s kožnatim pojasom oko bokova; hranio se skakavcima i divljim medom. I propovijedao je: "Nakon mene dolazi jači od mene. Ja nisam dostojan sagnuti se i odriješiti mu remenje na obući. Ja vas krstih vodom, a on će vas krstiti Duhom Svetim."

Za razmišljanje

Nakon stoljeća strahovanja, nadanja, želja i sanja, poslije dugog vremena nošenog Božjim obećanjem njegovu narodu koji se uvijek iznova okreće od njega, evo konačno "početka poruke spasenja Isusa Krista, Sina Božjega." I kao što je to činio već u danima babilonskog sužanjstva, Bog tješi svoj narod nadom povratka i oprostjenja. No ovaj put je oprostjenje za one ljude koji su ga spremni prihvatiti konačno: jer kao posrednika između njega i ljudi on šalje svoga vlastitoga Sina.

"Sin Božji": temeljni je pojam kod evandjelista Marka. S njim on započinje, a i završava svoje evandjelje, kad rimski stotnik Isusa, u trenutku njegove smrti prepoznaje kao takvoga. Između tih dvaju priznanja život je i smrt čovjeka Isusa, koji je primjer života koji se svih nas dotiče: Bog nam zauvijek objavljuje poruku spasenja, ali kao ljudi je možemo zadobiti samo kroz našu ljudsku sudbinu sa svim njezinim komponentama.

Važno je da poruka spasenja i život Sina Božjega za nas i danas ima zahtjevno značenje: jer prečesto promatramo Radosnu vijest kao nešto što nam je već dano i ostvareno, kao da bismo bili samo pasivni promatrači "crkvene mašinerije" koja je od Krista jednom pokrenuta i unaprijed programirana, te u vlastitoj dinamici kroči zauvijek dalje. Ipak, ozbiljno prihvaćanje tog "početka poruke spasenja" strahovito je zahtjevno. Jer ono paradoksalno u Božjoj povijesti spasenja s nama jest to, da nam je već sve darovano, ali istovremeno je potrebno još sve učiniti.

Za današnjeg je kršćanina to jednaki izazov kao što je bio i za ljude iz vremena Ivan Krstitelja. Kršćanin je, kao i Ivan Krstitelj, pozvan poticati ljude da se zapitaju o svom životu i pokazivati na Onoga koji u konačnici vodi brigu o svemu. Radosna je vijest doduše jedanput zauvijek zapisana, no mi joj moramo dati ruke, noge i lice.

Prihvatimo se, dakle, posla! To znači svijet iz njegove zapletenosti u grijeh i zabludu povesti k radosti (riječ izvedena od glagola: "raditi") i spasenju. To, a ne nešto drugo, znači Advent – Došašće – Božje! Krist treba u svako vrijeme proroke koji će dalje obnašati službu starih proroka i Ivana Krstitelja. I danas postoje staze koje treba pripremiti, doline koje treba ispuniti, brda koja treba poravnati. Jednako je tako potreban oduševljen poziv na obraćenje i odricanje od zla. Jer objavu slave Božje pripremaju ljudi koji se njemu utječu i koji s njim kroče prema budućnosti. I konačno, svima nam je ustuknuti pred onim koji je veći od nas. Kroz njega Bog želi svijet usavršiti, a ne uništiti. On je spasenje i dobra vijest upravo i za naše vrijeme. To i ništa drugo nam je naviještati.